

Odlišné stanovisko sudcu Milana Lalíka

I. ÚS 56/2015-61

Vo veci sp. zn. I. ÚS 56/2015 sa nestotožňujem ani s výrokom nálezu, ktorým bolo ústavnej sťažnosti vyhovené, ani s jeho odôvodnením, pretože:

1. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa konanie o námietke predpojatosti nezávislé na konaní, v ktorom bola taká námietka uplatnená, netýka civilných práv a záväzkov v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru či čl. 46 ods. 1 ústavy, preto tieto ustanovenia boli na také konanie neaplikovateľné (Ovcharenko v. Ukrajina z 20. 10. 2009, č. 26362/02, Mianovicz v. Nemecko z 19. 5. 2009, č. 37111/04 a ďalšie).

2. Rozhodnutie o nevylúčení osoby v postavení sudcu z konania o námietke predpojatosti preto zásadne nie je dôvodom na podanie ústavnej sťažnosti. To je jednoducho a zreteľne dané tým, že táto námietka zostáva zachovaná aj pre prípady opravných prostriedkov vo veci samej [pozri *expresis verbis* § 221 ods. 1 písm. g) a § 237 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku] či podanie ústavnej sťažnosti proti konečnému meritórnemu rozhodnutiu pre porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy.

3. Jedným z kritérií pre úspešné uplatnenie ústavnej sťažnosti je aj jej racionalita, pretože účelom akéhokoľvek procesu nikdy nemôže byť neexistencia fiktívnych práv; táto zásada sa neakceptovala ani po tom, keď bolo jasné, že vo veci nebudú konať namietané sudkyne (iným rozhodnutím boli vylúčené).

4. Senát porušil aj princíp rovnosti v konaní pred ústavným súdom (čl. 47 ods. 3 ústavy), keď tvrdenia sťažovateľky, inak nezákonne získané, do rozhodnutia nekriticky

prevzal, zatiaľ čo relevantné protiargumenty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vôbec nereflektoval.

5. Podľa mňa ide o jedno z ďalších rozhodnutí, ktorým sa ústavný súd podieľa na výbere „vhodného sudcu“ pre účastníka konania.

V Košiciach 10. júna 2015